СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 98. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 23-го ТРАВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 23, 1987 No. 98. VOL. XCIV.

Д. ШУМУК ПРИЛІТАЄ ДО КАНАДИ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Як інформують канадські пресові агентства, Данило Шумук, 73-літній український правозахисник, прибув до Москви у середу, 20-го травня, і в суботу, 23-го травня, мав прилетіти до Калгарів, Альта, у супроводі канадського дипломата.

З Калгарів Д. Шумук мав податись до Британської Колюмбії, де проживає його родина, яка від років робить старання про його виїзд з СССР.

Д-р Б. Футей став суддею

Вашінгтон (С. Кікта). — У четвер, 7-го травня Сенат ЗСА затвердив д-ра Богдана Футея на федерального суддю Суду позовів (U.S. Claims Court) у Вашінгтоні. Його кандидатуру зголосив був президент Роналд Реґен і Сенат її затвердив на 15 років. Після заприсяження д-р Футей перейме свої нові обов'язки від початку червня. Це вперше українець досягнув такого високого становища в американському судівництві.

До судівництва д-р Футей переходить з екзекутивної галузі держави, в якій три роки займав становище голови Комісії закордонних претенсій у Департаменті справедливости.

Колишній адвокат у Клівленді, д-р Б. Футей був активний в українському громадському і в американському політичному житті.

Майбутній суддя ЗСА народився 28-го червня 1939 року в Бучачі в Західній Україні у родині залізничного службовця. З Німеччини еміґрував до Арґентини, а в 1957 році до Клівленду. З дипломом магістра університету Вестерн Різерв викладав еспанську мову в середніх школах та одночасно студіював право. Після докторських і стейтових іспитів, відкив у 1968 році адвокатську канцелярію в Пармі та продовжував активну діяльність в цьому поселенні. Його візія майбутности і завдань молодшого покоління вказала йому включення в американську політику міста Клівленд і стейту Огайо в рамках Республіканської партії, яке завершилося покликанням на федеральні пости у столиці.

Д. Нагірний контужений

Мейплвуд, Н. Дж. — Данилко Нагірний, під цю пору найкращий український тенісистс і п'ятий рангований в ЗСА серед університетських змагунів найвищої категорії, потерпів серйозну контузію правого коліна у турнірі за дружинове першенство ЗСА в Атенс, Джа.

Граючи на першій ракеті Каліфорнійського університету, 19-літній Данилко виграв першого сета 6-4 у фінальній грі проти Філліпа Джонсона з університету Джорджії і вів 2-1 в другому сеті, коли він скрутив праве коліно і пірвав фронтальні в'язи. Його університетська дружина програла змагання 1-5.

Після короткого перебування в університетській лікарні, Д. Нагірний приїхав до батьків у Мейплвуд і відлітає назад до школи, де його чекають іспити. Він є студентом другого року. Його чекає операція і відтак посилена терапія.

Д. Нагірний є єдиним українцем, в історії тенісу ЗСА, який добився першої ракети університетської дружини найвищої категорії. Він другий рік підряд був обраний до Всеамериканського тіму і був запрошений репрезентувати ЗСА в Джуніор Дейвис кап.

ТРЕТЄ ВИДАННЯ СЛОВНИКА

Оттава (ОУПС). О— Як повідомляє відоме міжнародне видавництво Отто Гаррассовіц у Вісбадені, Західня Німеччина, тут вийшов з початком травня третій наклад „Українсько-німецького словника" З. Кузелі й Яр. Рудницького. Видана вперше в Ляйпціґу, в 1943 році, ця книжка була перевидана у Вісбадені другим накладом у 1983 році, а тепер появився її третій наклад. Замовлення можна посилати на адресу видавництва: Otto Harrassowitz, Taunus Str. 16, Wiesbaden, West Germany.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ ЖЕРТВУЄ ПОНАД 200,000 ДОЛ. НА ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ

Інж. Іларіон Мазепа проголошує пожертву 25,000 дол. від кредитівки „Самопоміч". Оплескують д-р Альберт Кіпа і д-р Омелян Пріцак (сидить).

Філядельфія (ІЯХ).—Зрозуміння історичної ваги наукового відзначення 1000-ліття Християнства в Україні Гарвардським Проєктом та жертвенність української громади міста й околиці Філядельфії, як теж динамічність дії місцевого Ділового комітету Гарвардського Проєкту, який очолює д-р Стефанія Бережницька причинились до того, що ця громада досі пожертвувала понад 200,000 дол. на здійснення Гарвардського Проєкту.

Більші суми по 25,000 дол. зложили: Кредитівка „Самопоміч", Товариство Українських Інженерів Америки, Відділ Філядельфія та Іван і Діяна Гинянські. По 10,000 дол. зложили: Митрополит Стефан Сулик, Щадниця „Тризуб", яка мабуть додасть ще 15,000 дол., щоб уфундувати один том. Є ряд громадян, які вплатили менше, як 10,000 дол., отже разом загальна сума перейшла 200,000 дол., що ставить громаду Філядельфії на другому місці по Дітройті.

100-доляровий бенкет, який відбувся тут у суботу, 4-го квітня ц.р. і на якому було біля 250 осіб, задокументував ясно, що громада розуміє вагу реалізації Гарвардського Проєкту і хоче допомогти це зробити. Майстром церемонії був проф. Альберт Кіпа, а прикрасили його своїми виступами: о. митрат Іван Білянич, проф. Омелян Пріцак, д-р Степан Ворох та проф. Мирослав Лабунька, а мистецьку частину провела Ляриса Крупа і другі.

Ентузіязм творця Гарвардського Проєкту проф. О. Пріцака перейшов не тільки на Діловий комітет, але й на широкі кола громадянства. Центральний Діловий Комітет, який очолює д-р С. Ворох, має в цілому терені включно з Канадою свої клітини, які пробують зібрати потрібні фонди, а УНІГУ добирає науковців і фахівців, щоб це діло здійснити.

В Ню Йорку померла М. Ржепецька

Ню Йорк. — В четвер, 21-го травня 1987 року тут померла після тривалої хвороби на 81-му році життя бл. п. маґістер філософії Марія Ржепецька, уроджена Боднар, активна членка Союзу Українок Америки, голова 64-го Відділу СУА, спомагаючий член Українського Музею, активна громадська діячка в Україні і на поселеннях у вільному світі.

Панахида буде правитись у понеділок, 25-го травня о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку при 129 Схід 7-ма вулиця, а похорон у вівторок, 26-го травня до української католицької церкви св. Юра, а потім на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокій жалобі залишились: Дарія Німців з сином Юрком в Австралії, Олена Шиприкевич з мужем Володимиром і дітьми, Оксана Смольська з синами Богданом, Андреєм і Мирославом та їхніми родинами у Львові, Олександра Бучацька з мужем Омеляном та синами Романом і Олегом в Австралії й дальша родина в Україні і ЗСА, а також членство СУА та українська спільнота з якою вона тісно співпрацювала.

СУД В СССР ВИЗНАЧИВ СТРОГІ КАРИ ДЛЯ ДВОХ КАПІТАНІВ

Одеса. — Совєтське пресове агентство ТАСС повідомило, що в Одесі, Українська ССР, закінчився судовий процес над колишніми капітанами В.І.Ткаченком і В. Г. Марковим, винними в корабельній аварії, в наслідок якої 31-го серпня 1986 року поблизу Новоросійська затонув пасажирський пароплав „Адмірал Нахімов", завдано великих людських жертв і матеріяльних шкод.

Справа розглядалася у відкритому засіданні судової колеґії в кримінальних справах Верховного суду СССР під головуванням голови колеґії А. Філатова.

Судова розправа тягнулася понад два тижні і згадана судова інстанція СССР намагалася вивчити кожну подробицю великої трагедії у відкритому морі. У процесі брали участь 269 потерпілих, рідних і близьких загиблих. У ході попереднього слідства і судового розгляду винність підсудних „неспростовно доведено", — говориться у повідомленні ТАСС. Верховний суд визнав колишнього капітана суховантажного судна „Петр Васєв" Віктора Ткаченка і колишнього капітана пароплава „Адмірал Нахімов" Вадима Маркова винними в злочині, передбаченому першою частиною статті ч. 85 кримінального кодексу РСФСР і, враховуючи особливу тяжкість вчиненого злочину і виняткової тяжкі наслідки трагедії, засудив до 15-ти років позбавлення волі кожного. Суд постановив стягнути з кожного із засуджених по 40,000 карбованців у рахунок відшкодування заподіяних ними державі матеріяльних шкод. Вирок остаточний і опротестуванню в касаційному порядку не підлягає.

У матеріялах ТАСС говориться, що присутні в залі зустріли вирок із задоволенням. Звернено увагу міністерству морської фльоти на серйозні недоліки в кадровій роботі, завдяки чому Ткаченко і Марков попали на такі відповідальні пости.

Як відомо, у згаданій морській катастрофі загинуло тоді понад 500 осіб і совєтські рятункові кораблі врятували відносно мало пасажирів з розбурханого моря, про що була мова також на процесі проти капітанів.

Дж. Шулц зустрічався з канцлером Ф. Враніцким

Вашінгтон. — Державний секретар З'єднаних Стейтів Америки Джордж Шулц відбув формальну розмову з канцлером Австрії Францом Враніцким, який перебуває в Америці з офіційною візитою, не зважаючи на рішення Департаменту справедливости, який недавно заборонив в'їзд до ЗСА для президента Австрії Курта Вальдгайма, колишнього довголітнього генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй.

Після розмови Дж. Шулц заявив кореспондентам, що Адміністрація президента Роналда Реґена покищо не має в пляні знімати заборону в'їзду поки остаточно не вияснитьcя справа участи К. Вальдгайма у воєнних злочинах, а радше його заанґажованости у транспортуванні грецьких жидів до концтаборів в Польщі і винищування членів руху спротиву в Юґославії.

Розмова Дж. Шулца з Ф. Враніцким тривала 90 хвилин і, як кажуть офіційні речники Державного департаменту, мала „конструктивний характер", не зважаючи на різниці в поглядах на певні справи. До речі, це була перша зустріч після рішення Департаменту справедливости, яке викликало глибоке розчарування в австрійського народу і тому Враніцкі взагалі вагався чи він має їхати до ЗСА, чи ні, бо велика частина австрійської спільноти протестувала проти його поїздки, заявив австрійський канцлер кореспондентам під час першої з ними зустрічі.

Також Дж. Шулц признався, що рішення у справі К. Вальдгайма, не допомагає Державному департаментові у його праці, а головно веденні закордонної політики, не кажучи вже про напругу, яку це рішення викликало. „Ми вважаємо цю візиту канцлера Австрії дуже важливою, бо вона свідчить, що ЗСА і Австрія повинні між собою тісно співпрацювати тепер і в майбутньому, а справа Вальдгайма не повинна притемнювати цієї співпраці", — заявив Шулц журналістам.

Поїздка Враніцкого була вирішена ще перед рішенням Департаменту справедливости і її треба було здійснити, або відкликати і тим самим поглибити непорозуміння, які і так існували між Вашінгтоном і Віднем, ще перед забороною для К. Вальдгайма. До поглиблення кризи фактично причинився Світовий жидівський конгрес і заяви його речників, при потуранні офіційних чинників ЗСА. У четвер 21-го травня цього року, канцлер Ф. Враніцкі зустрінувся на короткій розмові з президентом Р. Реґеном, а у п'ятницю з генеральним прокуратором ЗСА Едвином Мізом.

СЕНАТ ВИМАГАЄ ПОЯСНЕННЯ ВІД ПРЕЗИДЕНТА

Вашінгтон. Сенат проголосував більшістю голосів за резолюцією, яка вимагає від Адміністрації президента Роналда Реґена докладного пояснення, як американські воєнні кораблі в Перській затоці чи на Середземному морі оборонятимуться проти евентуального нападу Ірану чи Іраку. В Конґресі вже знають, що З'єднані Стейти Америки зобов'язалися супроводжати 11 кувейтських оливних танкерів через Перську затоку, що ці танкери плаватимуть під американськими прапорами і під командуванням американських капітанів. Знають також й те, що літаконосець „Кіті Гок" і п'ять інших воєнних кораблів (якщо зайде потреба, то це число буде значно збільшене) є готові охороняти, а у випадку нападу, обороняти кувайтські танкери, але не знають чи Адміністрація ЗСА, будучи консеквентною, готова також заанґажуватись у війну на Близькому Сході на більшу скалю, чи покарати нападаючу країну так, що вона не матиме більше спроможности тероризувати міжнародну фльоту, погрожувати ЗСА і, чого доброго, вести дальшу війну з противником, яка тягнеться вже ось сьомий рік.

Голосування в Сенаті, 91 проти 5, говорить однак, що обидві палати Конґресу ЗСА, тобто Палата Репрезентантів і Сенат, сильно затурбовані в першу чергу збільшенням американських воєнних кораблів в районі Перської затоки, зобов'язанням обороняти за всяку ціну вільну плавбу торговельних кораблів, зокрема оливних танкерів, заприязнених держав, які, принаймні частинно могли б це самі зробити, і охотою відплатних акцій проти Іраку за збомблення американського воєнного корабля „Старк", у якому загинуло 37 американських моряків, не говорячи вже про знищення човна, який можна буде направити, отримавши відшкодування від Іраку.

Вміжчасі речники Білого Дому і Пентагону повідомили, що представники Адміністрації поїдуть незабаром до Баґдаду, столиці Іраку, щоб там особисто взяти участь у спільному слідстві, що його зарядив тамошній уряд, який, очевидно, не бажає погіршувати американсько-іракських відносин, чого йому зрештою цілком не потрібно. Група американських спеціялістів відлетить до Іраку в кінці цього тижня. Крім того Ірак вже погодився покрити усі витрати за пошкоджений корабель і втрату життя 37 моряків. „Ірак поступить так, як вимагає міжнародне право", — заявили речники іракського уряду. Для відпруження ситуації працює також амбасадор Іраку до ЗСА Нізар Гамдун, який вже кілька разів зустрічався з державним секретарем Джорджем Шулцом і представниками Пентагону.

Речник Білого Дому Дан Говард заявив, що голосування в Сенаті є предметом студії президента Р. Реґена і його найближчих співробітників і тому, ані він, ані інші представники Уряду, не можуть займати тепер жадного становища. Він тільки повторив зобов'язання ЗСА охороняти кувайтські оливні танкери і підкреслив, що охороняти вільну плавбу в Перській затоці, значить охороняти американську економіку і американські інтереси в цьому районі світу.

СССР висунув нові пропозиції

Москва. — Совєтський Союз погодився зліквідувати всі свої ракети середнього засягу СС-20 в Азії при умові, що З'єднані Стейти погодяться забрати свої нуклеарні арсенали, розміщені в Японії, Південній Кореї і на Філіппінах, і обмежать перебування своїх літаконосців у цьому районі. Про це заявив у своїй промові в Кремлі генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов. Його слова є відгуком на пропозиції, що надходять останніми тижнями зі З'єднаних Стейтів, щоб обидві сторони повністю ліквідували ракети середнього засягу.

Москва і Вашінгтон у принципі вже погодилися забрати зброю цього типу з Европи.

Секретар Департаменту оборони ЗСА Каспар Вайнберґер переконує президента Роналда Реґена, що необхідно настоювати на повній ліквідації всіх ракет СС-20 в Азії. Однак у проєкті відповідного договору, представленого американцями на розгляд совєтській стороні, передбачається дозволити Совєтському Союзові залишити 100 таких ракет в азіятській частині країни, а З'єднаним Стейтам — таку ж кількість цих ракет на своїй території.

„Ми вже неодноразово заявляли про свою готовність вирішити проблему ракет середнього засягу в глобальному маштабі", — сказав М. Ґорбачов, приймаючи у Кремлі в'єтнамського лідера Нґуєн Ван Ліня. Промову Ґорбачова опублікувало совєтське пресове аґентство ТАСС.

Пропозицію ліквідувати всі нуклеарні ракети в Азії висунув державний секретар Джордж Шулц під час перебування у Москві в квітні цього року. Однак, як сказав журналістам Дж. Шулц, совєтські лідери відкинули його пропозицію.

„Адміністрація ЗСА хоче зберегти в Азії нуклеарну зброю, спрямовану проти СССР, і це змушує нас шукати можливості для того, щоб зберегти рівновагу сил", — сказав Ґорбачов, виступаючи в Кремлі.

Ред. Т. Кардашинець закінчила працю у „Свободі"

Спільна світлина членів редакції „Свободи" і „Українського Тижневика", завершила прощання, яким закінчився ще один відтинок у житті одиниці, але і також щоденника „Свобода". Четверта зліва — ред. Т. Кардашинець.

Джерзі Сити, Н. Дж. — У четвер, 7-го травня ц.р., члени редакції „Свободи", адміністрації, друкарні і всі працівники УНСоюзу зібралися в пополудневих годинах на спільному полуденку, щоб попрощати ред. Тамару Кардашинець, яка після 12 років безперервної праці залишила свій пост в редакції „Свободи".

Від Екзекутиви УНСоюзу попрощали ред. Т. Кардашинець головний предсідник д-р Іван Флис, головний секретар Володимир Сохан і головний касир Уляна Дячук. Від редакції „Свободи" теплими словами прощав головний редактор Зенон Снилик. Він пригадав ціліші шляхи, якими пройшла Т. Кардашинець до співредактора „Свободи" з особливим призначенням редаґуванням дописів, але також кожної іншої праці, яку треба було виконувати в щоденнику.

Вкінці зворушено дякувала Т. Кардашинець, стверджуючи, що кожний хто працює у редакції, залишає тут частину своїх почувань і свого серця. Вона підкреслила це важливе громадське і патріотичне завдання, яке має цей єдиний тепер український щоденник, як і заявила про абсолютну конечність втримати його на майбутнє. Тому вона за собою залишила обіцянку що хоча відходить тепер з постійної праці, але кожночасно готова допомогти в редакції, як така зайде потреба.

З келішком шампанського відспівали всі присутні своїй товаришці праці „Многая літа" і ще довго гуторили в приємній та родинній атмосфері.

Усі товариші із видавництва „Свободи" передали їй на пам'ятку подарунок, що його вручив Т. Кардишенець ред. З. Снилик.

ЗБОРИ УДІЛОВЦІВ УНДОМУ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Дирекція Українського Народного Дому в Ню Йорку повідомляє, що Звичайні загальні збори уділовців УНДому відбудуться в неділю, 31-го травня ц.р., о год. 2-ій по полудні тут в приміщенні УНДому, при 140-142 Друга авеню.

З уваги на свято Дня Пам'яті у понеділок, 25-го травня, газета не появиться.

У СВІТІ

КАНАДСЬКИЙ ЦЕНТР статистики повідомив, що в минулому році число насильних злочинів зросло на 7,6 відсотка в порівнянні з 1985 роком і перейшло цифру 200,000. Ця сама статистика подає, що в останніх 10-ох роках злочинність в Канаді систематично зростає.

ЗУСТРІЧ МІНІСТРА закордонних справ Ізраїля Шімона Переза із совєтським амбасадором в ЗСА Юрієм В. Дубініним в неділю, 17-го травня, під час того, як він перебував на коротких відвідинах у Вашінґтоні і Ню Йорку, викликала різку інтерпретацію у політичному світі. Деякі ізраїльські газети, наприклад, написали, що Ш. Перез не мав згоди й уповноваження уряду вести будь-які формальні розмови з офіційними речниками СССР, а крім того розмова мала гостро контроверсійний характер, бо Перез намовляв СССР до участи в міжнародній конференції, знаючи, що проти такої конференції виступає прем'єр-міністер Їцак Шамір і політичний бльок Лікуд. Шамір заявив в Єрусалимі, що конференція „є мертва".

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ройтерса інформує з Москви про велику пожежу у східньому Сибіру біля Чіти, про який інформувала також совєтська телевізія. Досі згоріло 50,000 акрів лісу. Совєтські джерела інформують, що пожежа все ще цілком не погашена і вогонь загрожує не тільки лісові, але також населеним пунктам. Совєтські пожежники зокрема в Сібірі, не були приготовані до таких розмірів вогню і тому не могли належно його контролювати. Совєтське аґентство ТАСС критикувало за брак належної підготови місцевих високих партійних і урядових речників.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, УВЕЧЕРІ, 19-го травня ц.р., два полярні ведмеді загризли хлопчину, який в ще досі невідомий спосіб продістався на територію білих ведмедів в Проспектському зоологічному парку в Брукліні, Н. Й. Поліція, прибувши на місце трагічного випадку, застала жалюгідну картину, як велетенські 900 фунтові полярні великани розривали тіло хлопчини. Поліцаї потребували двадцять пострілів з кріса щоб вбити цих двох кольосів.

ФЕДЕРАЛЬНІ ПРАЦІВНИКИ здоров'я заявили, що їм стало відомо про три випадки зараження вірусом АІДС трьох доглядачів здоров'я, коли їхня шкіра була на кілька моментів беззахисною при праці з зараженими пацієнтами. Ці три перші випадки заражень не були наслідками прямих ін'єкцій чи переливів зараженої крови. Одначе ці ж самі урядовці заявили, що інфекція прийшла у наслідок того, що в кожному випадку згадані працівники мали порізану чи в інший спосіб здеформовану шкірну оболонку.

У ВІВТОРОК, 19-ГО травня ц.р. Федеральний апеляційний суд у Манґеттені, Н. Й., одноголосним рішенням дозволяє літераторам і мистцям відтягати від річних податків видатки, пов'язані з виданням твору, в тому році, коли вони їх мали.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поклін поляглим

Останній понеділок у травні кожного року — у цьому році 25-го травня — є „День Пам'яті" — присвячений поляглим воякам у всіх війнах, що їх вела батьківщина. Це не тільки американський звичай.

Пригадаймо, як то на Зелені Свята відбувалися у „старому краю" поминки по поляглих українських вояках — це можна було робити тільки за Польщі між двома світовими війнами, бо в Совєтському Союзі українські герої, що лягли головою за батьківщину — це „бандити". За відродженої Польщі був режим півдиктатури, з обмеженою свободою. Не було заборони відправляти Богослужби на могилах українських вояків на Янівському цвинтарі, — були деякі й на Личаківському цвинтарі у Львові, але до авантюри з поліцією приходило зправила тоді, коли зібрані українські люди, здебільша молодь, почали співати „Не пора" Івана Франка і явно демонструвати проти Польщі, як окупантської держави, яка знасилувала акт державного самовизначення Галичини з 1-го листопада 1918 року й повела проти новопроголошеної Західньо-Української Республіки збройний похід.

Культ поляглих за батьківщину — це один із найбільш шляхетних проявів людей, без уваги на расу, націю чи віру. Це поклін тим, які боролися за рідну країну. Не всі ці війни були справедливі, не завжди вони були переможні, історія з перспективи часу засуджує деякі війни, як прояв зайвої експансії, інколи в інтересі однієї верстви чи ім'я поширення власних кордонів коштом сусідської країни: але ні в якому випадку не було вини вояків. Військо не робить політики. Вояк виконує тільки свій вояцький обов'язок і слухає наказів зверхника. І тому й історики ніколи не таврують генералів чи рядових вояків — вони таврують політиків і поганих державних мужів, які повели зайву війну, або втручалися у воєнну стратегію і тактику, спутуючи руки бойовим старшинам-полководцям.

В історії України ми мали війни ще за княжих часів, за періоду Козаччини і в новітньому періоді, вже за нашої пам'яті. Шевченко став бардом славетньої Козаччини. Він бідкався, що „Було колись в Україні — Ревіли гармати: Було колись — запорожці Вміли панувати (Минулося: остались могили по полю". Ті могили, свідки колишньої слави, створили традицію, без якої ніякий нарід, — свідомий свого „я" не може бути повновартним народом. І культ поляглих — це саме документація традиції, яка є однією з найтривкіших баз існування нації і її дальшого походу на шляху поступу. Найбільш трагічними жертвами воєн за батьківщину є ті, могили яких розсіяні невідомо де. Тому у кожній сучасній державі існує „Могила невідомого вояка". В Америці центральною пропам'ятною маніфестацією є відзначування Дня Пам'яті на найбільшому військовому цвинтарі в Арлінґтоні, стейту Вірджінія, недалеко столиці Вашінґтону. Такі маніфестації на честь поляглих — це символічний вияв найглибшої пошани і вдячности тим, які боролися, інколи не здаючи собі справи, за що вони боряться, але здисципліновано слухають наказів і здисципліновано служать батьківщині, приносячи їй ту найбільшу жертву, якою є власне життя.

День Пам'яті в ЗСА є державним святом, яке обов'язує усі стейти. І в цьому році, як і в останніх — двох-трьох, напевно знову появляться статті-коментарі на тему різних воєн, що їх вела Америка. Вона взяла участь в новітньому часі — поминувши вже визвольну війну за Вашінґтона і Громадянську війну за Лінкольна — у двох світових війнах. В обох тих війнах проявили свій геніяльних хист деякі полководці і в обох тих війнах державні мужі-політики у Вашінґтоні зробили великі помилки. У Першій світовій війні Вудро Вілсон признав у своїх 14-ти пунктах право самовизначення тільки чехам і полякам і пішов супроти Німеччини по лінії максималізму французького лідера Клемансо, що спричинило реакцію у народженні німецького націонал-соціялізму Гітлера. У Другій світовій війні Ф. Д. Рузвелт зробив трагічну помилку в Ялті 1945 року, зловившись на вудку Сталіна. У Корейській війні Гаррі Труман зробив помилку, відкликавши генерала Артура МекКарті, ображений його критикою, — у В'єтнамській війні Линдон Джансон програв війну поганою тактикою, що її диктували його ліберальні дорадники у Вашінґтоні. Але у всіх тих випадках вояки не були винуваті — вони виконували свій патріотичний вояцький обов'язок, боролися інколи у жахливих умовинах, ставали каліками або гинули, як гинули античні атенці, і спартанці у боях проти аґресивних персів. Віддаймо поклін усім українським героям, які полягли за Україну, почавши від злощасного бою над Калкою аж по Крути, Чотирокутник смерти, Базар і Броди, і солідаризуймося з усіма американськими патріотами, які звеличають своїх героїв.

ЇХ ТАК УЧИЛИ

Василь Сокіл

На сторінках совєтських газет останнім часом стурбовано пишуть про незадовільні результати проголошення Горбачовом „рішучої революційної" перебудови. Так газета „Правда" в статті „Комуністи обговорюють рішення січневого пленуму ЦК КПСС" констатує: „Нас ніяким чином не можуть задовольнити підсумки розвитку народного господарства за перший квартал цього року. Два з половиною проценти зростання — це не тільки менше запланованого, але й менше в порівнянні з цим же періодом минулого року... Зовсім нетерпимо, що не сталося значного поліпшення якости продукції та впровадження досягнень науково-технічного прогресу..."

Далі йдуть розпачливі вигуки: „Ми можемо опинитися в становищі людей, які не дотримують свого слова!"

На превеликий жаль, слова обіцянок зчаста виявляються нічого не вартим звуком. Від слів далека відстань до діла. Бучні слова не раз обертаються на одвіяну полову. А зернят здобутку — жменька.

У чому причина відсутности істотного зрушення в господарюванні, — на це хоче відповісти газета „Правда", — орган Центрального комітету партії, основний провідник політики протягом усіх років совєтської влади. Серед інших пояснень відзначаємо найголовніші: небажання міняти стиль роботи, нерозуміння потреби рішучої демократизації, бажання по-старому вирішувати всі питання наказним шляхом, тримати все, так би мовити, в керівному кулаку і невміння працювати чесно і відповідально.

У іншій статті цієї ж газети завідувач відділу пропаганди і агітації Донецького обкому партії А. Гурбич повідомляє про несподівані для нього результати проведеного на 50 підприємствах специологічного дослідження:

„Результати нас збентежили: серед молоді, — на яку ми розраховуємо, — виявилась елементарна економічна неграмотність і політична близорукість. Більшість не розуміє суті курсу партії на прискорення..."

Хто ж винен? Невже обласному партійному ідеологові невідомо, що молодь найбільше схильна до перемін. Вона „хоче вести вільну дискусію". А це, виявляється, рисковна справа. Головний обласний пропагандист обвинувачує підлеглих йому рядових пропаґандистів, що вони не тільки не бажають вести оту вільну дискусію, але „оголосили молодих людей, які завдавали гострі запитаннями, мало не дисидентами".

Що ж рекомендує партійний апаратчик?

„Необхідно переглянути форми і методи партійного навчання".

Ну, що ж, мабуть у цьому є значна правда, що пояснює причину небезпечного стану з проведенням реформ. Не так учили?

Якраз ще в одній статті в цій же „Правді" за 27-го квітня недвозначно трактується основа байдужости чи інерції, а ще точніше, опору перебудові. Автор В. Білоусов назвав свою статтю „Нас так учили."

Краще було б сказати — „Нас так не вчили". Бо „їх учили" твердити одне і те ж: що все, що діється в країні, ідеальне, успіхи радують, перспективи надихають, генеральна лінія партії незмінна і несхибна, а партія ніколи і ні в чому не помиляється, ніхто не зіб'є її з ленінського курсу. То як же можна дорікати господарникам, яких згадали у першій статті, нібито вони „відгородилися від життєвих проблем непробивним щитом?" Адже їх так учили, так виховували в партійних школах і так вони ділили весь час.

А нині — це той непробивний щит, за яким напевно гуртуються сили опору започаткованим реформам. Під захистом гасла „Нас так учили" загартовані марксо-ленінсько-сталінсько-брежнєвською наукою знайдуть нагоду рушити проти тих, хто насмілюється вчити їх чогось нового.

Гасло „Нас так учили" служить прапором не лише для тих, що за всі роки свого керування провадили твердокам'яну політику, іншої не уявляючи. Партійна наука характеристична ще однією гранню. Діялектична метода, взята на озброєння большевиками, дозволяє маніпулювати елементарними поняттями в будь-який спосіб, щоб не раз доводити, що біле є чорне і навпаки. Так, бачте стверджується діялектичний постулят — єдиність протилежностей. Практично це дає „керівній силі" право бути нещирим, лукавим, двоєдушним, брехливим. Сьогодні захищати одне, а завтра, — раз партія накаже, заперечувати це, твердячи цілком протилежне. Дотримуючись такого правила, чимало діячів старого партійного гарту і догматичної науки застосовують в цю пору перебудови відповідну тактику.

„Вимагає час!" — вигукує в своїй статті довгорічний перший секретар Полтавського обкому Ф. Моргун і вихваляється: „Ми в п'ять разів скоротили обсяг інформації, яку досі вимагали від низових організацій!" (А це ж був твій стиль керівництва!) „Однак, у сфері побутового обслуговування і торгівлі відчутної перебудови не видно. Та й ми, бюро обкому, не надто балували цю сферу своєю увагою." (Ще б пак, самі були забезпечені на всі 100 відс.! Так вас учили). А далі великодушно обіцяє працювати по-горбачовськи: „Зокрема, кожну сім'ю забезпечити індивідуальною хатою або впорядкованою квартирою... до 1996 року.

Чудова, радісна обіцянка трудовій сім'ї. А покищо десять років потерпіть без хати чи квартири. Так вас учили.

А скільки з'являється „борців за справедливість" з числа тих, що самі недавно творили беззаконня і виправдували всі попередні злочини. Є вони і серед літераторів, руки яких заплямовані кров'ю знищених діячів української культури, а тепер вони втираються в лави „революційних перебудов і демократичних реформ".

Щойно прочитав в англомовній пресі вістку про „генеральну перебудову" відомого сталініста академіка Ісака Мінца. В роки сталінського терору — від 1936 і до 1943 року він завзято викривав злочинну діяльність троцькістсько-бухаринських „контрреволюціонерів, агентів іноземних розвідок, кривавих ворогів народу", — всіма силами в угоду Сталінові спотворював історію — а тепер високо підіймається на хвилі горбачовської „гласности" як „сміливий і нещадний" викривач сталінських злочинів і вимагає повної реабілітації ним же таврованих „ворогів народу" Троцького, Бухаріна, Зінов'єва, Каменєва, Рикова, Пятакова... „Народ повинен знати своїх героїв!"

Отож і академіка, партійного історика Мінца так учили.

Невідомо, хто в цю пору перебудов більше небезпечний, — чи той, що чинить одвертий опір реформам, посилаючись на те, що нас „так учили", чи той, хто, засвоївши науку двоєдушности і лицемірства, прилучився до активістів перебудови?

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про сучасну одиссею

Різні мандрівки людей на протязі віків називали одиссеями, різні були також долі цих мандрівників: політичного характеру, людського, релігійного. Але ще, здається ніколи не окреслено цією назвою таку незвичайно прозаїчну і, здавалось би, смішну мандрівку, як... сміття.

Одиссея нюйоркського, а радше лонгайлендського сміття, що його ніхто не хоче прийняти від кількох тижнів уже заповнює сторінки американської преси, а особливо нюйоркської.

Сміття, вагою 3,000 тонн, спаковане тісно на поромі, зробило вже понад 6,000 морських миль від березня, шукаючи за місцем, у якому б його могли скласти без шкоди для довкілля. Але, як досі, три держави і шість американських стейтів відмовилися його прийняти і в останніх днях воно повернулося до Ню Йорку, де тепер місцевий суд буде вирішувати його дальшу долю. Тепер аналізується склад сміття, щоб ствердити, чи можна його зісипати таки там, звідкіля його вивезли на Лонг Айленд. Виглядає, що буде ще довга судова і леґальна процедура, заки одиссея сміття закінчиться.

Ось і проблема сучасної доби, здавалося б смішна, але на ділі сумна. Росте населення, а з ним — кількість сміття, що його всно витворює — а місць де б можна його було без шкоди залишити щораз менше.

Один із знавців цієї модерної проблеми запевнив нас, що пересічно кожна людина викидає до трьох фунтів сміття денно. Ми хочемо йому вірити але не можемо собі уявити скільки денно того сміття витворюється наприклад, в місті Ню Йорку, не кажучи вже про всю країну ЗСА.

Можна, однак, з чистою совістю відповісти, що — багато. Пригадаймо собі тільки, як виглядали вулиці Ню Йорку, коли перед кількома роками смітярі були на страйку. На протязі кількох днів біля будинків появилися справжні гори пластикових мішків, які з кожним промінням сонця створювали щораз більший сопух. Тоді ми, всі мешканці Ню Йорку і його відвідувачі, здали собі ясно справу з поваги ситуації і поваги цієї неприємної проблеми.

У меншому маштабі ми пережили проблему сміття не один раз на наших літніх пластових таборах, особливо в прегарному Гантері. Важко уявити собі скільки того сміття збиралося кожного дня, в якому проживало кілька десяток осіб, і як скоро відкривали мішки із ним цікаві сноти та інші лісові „приятелі". А занечищувати ним чарівну околицю ніяк не було можна. У висліді кожний раз, коли я верталася автом додому, мій багажник був повний міхів із відпадками, які я везла, щоб „підкинути" їх міським смітярам, а мої пасажири не раз дивувалися неприємному сопухові у моєму, звичайно, чистому, авті.

Помножіть ці міхи на мільйони, а тоді зовсім не буде смішно з одиссеї, яка тепер відбувається на наших очах. І подумайте, що ще до того кожний день мандрівки коштує 6,000 долярів, бож пором мусить тягнути малий корабель зі залогою.

Надіємося, що ця, здавалося б, маловажна проблема змусить вкінці компетентні чинники подумати над якнайскорішою методою перерібки всіх відпадків, так як вже це існує подекуди в Західній Европі, без небезпеки для здоров'я і занечищення довкілля.

А покищо дивна і неприємна одиссея модерних часів стала актуальною темою розмов статтей, та викликує тугу за романтичними і казковими мандрівками минулого.

О—КА

СВЯТКУВАННЯ У ЗЕЛЕНІ СВЯТА

В. Локоть

Зелені Свята, як кожні великі свята, мають свою релігійну містерію. Нею є зіслання на Апостолів Святого Духа, що дав їм надприродну силу проповідувати науку Христа. Та одночасно з кожним великим святом зв'язані теж окремі церковно-обрядові звичаї, свої питомі традиції. Вони є багатомовними святочними символами.

Уже з давен-давна в нашому народі є гарний звичай відбувати в часі Зелених Свят церковні процесії у поля, щоб посвятити їх урожай. Ці процесії були колись важною й радісною подією в житті українського села. У процесіях брало участь майже все населення: дітвора, молодь і старші і чоловіки. Серед радісного гомону, дзвінків та релігійних пісень, процесія посувалася з церковними образами й хоругвами серед свіжозелених ланів пшениці.

Цей традиційний звичай мав своє глибоке, не тільки чисто релігійне, але й загальнонаціональне значення. Він випливав із самої глибини душі українського хлібороба, був виявом його світосприймання. Бо ніякому іншому народові не є так притаманна й глибоко вкорінена віра в „палець Божий", як саме селянському. У час Зелених Свят, коли кинене в землю зерно вже викільчилося з неї, і починає набирати соків для дальшого росту, український селянин бажає вимолити для своєї праці трудолюбних рук Боже благословення. На батьківську землю, зрошену потом і кров'ю його предків, селянин дивиться як на справжню святість, уважає її невідлучною частиною своєї істоти. Ясно, що цю велику любов та прив'язання український селянин виявив тоді, коли ця земля, на якій він працював у поті чола та зі справжнім героїзмом боровся з усіма супротивностями, була його власність. Тому нарід і земля в широкому розумінні, тобто національна етнографічна територія — це основні чинники, що складаються на поняття рідного краю.

Від часу Першої світової війни був у нас ще другий релігійно-національний звичай, що подібно як і перший, мав своє глибоке символічне значення. А саме в час Зелених Свят відбувалися, головно по містах, імпозантні святочні походи на могили борців поляглих в боротьбі за волю України. Ті походи теж відбувалися під проводом і благословенням Церкви. В них брало участь майже все місцеве й довколишнє українське громадянство. Ішли всі, бо кожний уважав за свій святий обов'язок помолитися за блаженний спокій душ борців.

Коли вдумаємося у зеленосвяточні походи у їхню ідею, то приходимо до висновку, що вони є природним і самозрозумілим доповненням перших. Зеленосвяточні процесії серед хвилюючих ланів пшениці зроджували в нас піднесений настрій, що випливає з нашої органічної прив'язаности до українського родючого чорнозему, та з незмірної любови до нашої Батьківщини — дорогої України. А коли батьківщина є нашим найбільшим земним скарбом, то яку велику вдячність і шану мусимо виявити для всіх наших героїв, що в обороні цього спільного скарбу, склали свої буйні голови. І подібно як у часі зеленосвяточних походів у поля ми переживали хвилини душевного об'єднання із зовнішньою природою, немов би творили спільну цілість з її величчю, так і тут: біля спільних могил ми духом єдналися з нашими борцями-героями, відчували спогади нашого славного минулого, нав'язували наше важке „сьогодні" до славного „вчора", з надією на наше світле „завтра".

І подібно як на батьківщині, так і тут ми відчуваємо велику містерію, що її криють у собі могили наших героїв, борців за нашу Церкву і наш народ. Сьогодні, на рідній нашій землі український народ не відбуватиме процесій на полях, щоб благати Всевишнього за гарний урожай, бо ті поля, ті врожаї не належать до нього. Обожнювана колись українським селянином рідна рілля стала тепер засобом його господарського поневолення. А вже ніяк не приходиться говорити про можливість спільних походів на запущені могили українських героїв. Та це не значить, що їх могили будуть самі. Мільйони українських сердець будуть біля них. А ми, українські скитальці, що розсипались по цілому широкому світі, в день Зіслання Святого Духа, звертаймо наші думки й серця в бік нашої дорогої, любої України.

Ми вповні розуміємо, що слово батьківщина, — це не пустий звук, але в ньому криється глибокий життєвий зміст. Наша велика туга за рідною землею — найкращий цьому доказ. Хай наші думки, що в день Зелених Свят линуть на батьківщину, будуть цим символічним доторком до української землі. Хай вони дадуть нам сил до дальшої боротьби за остаточну перемогу вільної Християнської України.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО МИСТЦЯ В. ЦИМБАЛА

Досить часто в наших часописах можна прочитати прізвище якогось мистця: чи про виставку творчости, чи привітання з якимось ювілеєм, коли він живий, або кілька слів чи й некролог про покійного.

Але я щось не пам'ятаю, чи колись згадувалося про визначного мистця графіка Віктора Цимбала.

Фахівці говорять про творчість мистця: в ній (творчості) „є символічний зміст", а я знаю, що багатьом нашим людям подобалися картини В. Цимбала і їх охоче купували.

Тепер, перечитавши другу книжку „Спогадів" св. п. Тетяни Цимбал про Арґентину, я дізналася більше про її чоловіка Віктора, який відійшов у вічність у Дітройті 28-го травня 1968 року.

Прочитала я в тих спогадах, що коли він ще студіював у Вищій мистецькій школі у Празі, на початку 1920-их років, там був оголошений конкурс на портрет відомого чеського діяча, в якому брали участь визначні мистці Західньої Европи. На здивування всіх першу нагороду дістав молодий студент мистецької школи, українець Віктор Цимбал.

Під час Великого голоду в Україні, мистець Цимбал, проживаючи тоді вже в Арґентині, намалював картину в пам'ять жертв цієї трагедії. Вона теж має символічний зміст а враження від неї залишається незабутнє. Тепер ця картина „Голод" зберігається у музеї української православної церкви св. Андрія у С. Баунд Бруці, Н.Дж.

Там же намалював св. п. В. Цимбал картину „Катаклізм", яку з Буенос Айресу вислали на всесвітню виставку до Чикаґо. Про виставку і про мистця теж писали не лише українські часописи в Арґентині, але й в Америці.

Це, я б сказала, лише „крихта" з багатющої творчости покійного В. Цимбала.

(Закінчення на стор. 4)

Пилип Демус

МИ БАЧИЛИ УКРАЇНСЬКУ БРАЗИЛІЮ

V

Час минає швидко, ми попрощалися й подалися ще вище шукати інших колоній. От здалека замайорів хрест серед гущавини на бані української церкви. Цей хрест — це неначе символ, що там під ним пульсує українське життя. Під його покровом, з допомогою вчительок, катехиток і священиків, зникає неписьменність серед української діяспори. Він є віконцем для української дитини у дальший кращий світ. Хрест є також свідком усіх тих нещасть і кривд, що ними історія так щедро обдарувала українського хлібороба в Бразилії.

При в'їзді на шкільне подвір'я нас зустріли знов учительки і діти, — співами й квітами. Вони нам відкривали частинку свого серця. Наш приїзд був для них свого роду святом...

Нам говорили, що ті колонії, які ми відвідали, краще загосподарені, але коли поїхати в глиб джунґлів, куди вже навіть автобус не ходить, то там бідніші люди. Тому тамошні провідники, в приватних розмовах чи в листах, стало підкреслюють одне: „Ми хочемо підняти життєвий рівень того найбіднішого хлібороба, а що найважливіше — дати йому і його дітям освіту і свідомість".

Вернувшись з колоній, ми ще раз загостили до приміщень Колеґії св. Ольги. Розбрилися ми по подвір'ї, де кожний ходив і оглядав що хотів. Все подвір'я — це ніщо інше, як город, поділений хідниками від однієї будівлі до іншої. Ходять біля цього городу самі дівчата, що тут живуть. Зайшли ми в пекарню, де дві дівчини-студентки пекли хліб. Зразу при пекарні є маґазин рижу з лускою, що його возять час від часу до млина лущити. Криниця під дашком обслуговує свіжою водою тих, які працюють у городі. В будинках мають також водопровід. Дівчата перуть самі руками. Коли ми згадали про електричні пральки, то нам сказали, що не хочуть призвичаювати дівчат до таких вигод, бо на колоніях, куди багато з них вертається, дуже часто немає електрики, і все є здане на ручну працю. Зайшли ми також до дівочих спалень, де ряди гарно застелених ліжок світилися чистотою й порядком. Біля спалень є кімнатки (комірки) з полицями, перегородженими для кожної дівчини. При цій нагоді дівчатка нам зробили несподіваний концерт пісень. Потім ми перейшли до будинку інститутук. Там ми оглянули різні робітні (майстерні) як шиття, вишивання, писання писанок, прасування. Обов'язком кожної дівчини є вишити собі самій блюзку. Малим у праці допомагають старші.

Того вечора влаштували для нас прощальну вечерю з концертом катехиток. Були співи, декламації, промови. Одна з катехиток сказала нам на прощання дуже знаменні слова, підкреслюючи значення наших зустрічів: „Сьогоднішній вечір — це будова нових мостів між нами і вами. Ці мости — це контакти, які родять щедрі часом непередбачені плоди".

Для читача, що цікавиться нашою бразилійською діяспорою, хотіли б ми подати ще деякі дані загального характеру про наших українців. Із статистики можна подати таке: В Бразилії наших людей є близько 200,000. Коло 90 відсотків католиків. Католицька епархія має 198 церков і каплиць. Є три семінарії: ОО. Василіян у Прудентополі, дієцезальна на Малетті та Куритибі. Священики, що там працюють: є 42 Василіян, 11 дієцезального клеру або світських. Жіночих громад є п'ять: Сестри Служебниці (350), Катехитки серця Ісусового при Колеґії св. Ольги (100); Сестри св. Анни (54), Сестри св. Йосифа (25), та Сестри Василіянки (10). Найсильніші організації в Прудентополі є церковні, й наші люди збереглись завдяки праці церкви. Із світських організацій діють тут такі: Хліборобсько-Освітній Союз, Товариство Прихильників Української Культури і Товариство Соборність у Сан Павльо. Найбільше скупчення українців є в Прудентополі. Тут маємо до 5,500 родин, це понад 30,000 людей. Щодо Семінарії в Куритибі, то там маємо філософію, що її викладають у Семінарії, а теологію студенти беруть на теологічному факультеті Куритиби, або й виїжджають до Риму. Виклади відбуваються переважно португальською мовою за вийнятком українських предметів. Наше гостинне й приємне перебування в Прудентополі скоро проминуло й залишило в наших серцях незабутні спомини про тих, які так щиро вітали наш приїзд, а ще щиріше прощалися з нами.

Журнал Молоді Хліборобсько-Освітнього Союзу в Куритибі запитує, як їм затримати українську ідентичність. На таке питання можемо сміло відповісти так: тільки компактна маса поселення, яку в'яжуть сильні етнічні зв'язки, із своєю Церквою, рідною школою та культурними надбаннями може себе виправдати. Приклад: французький Квебек і Прудентопіль.

Це аксіома важлива для кожної діяспори, якої національности вона не була б

КРАЙОВА АКАДЕМІЯ наук Америки заявила, що харчові продукти американського народу не є достатньо забезпечені від пестицидів, які спричинюють пістряка. Ця заява вийшла в наслідок звіту, якого зажадала Агенція Охорони довкілля, що вже довший час веде намагання за створення і введення коду-закону в цій справі.

УРЯДОВЦІ АДМІНІСТРАЦІЇ президента Роналда Реґена заявили, що закінчено працю над новим зарядженням, яке дасть доступ терплячим на недугу АІДС та інші невилікувальні недуги до закупу експериментальних ліків. Едвін Л. Дейл мол., представник Бюро управління і бюджету, сказав, що остаточна форма зарядження була вислана до федерального реєстратора вже в четвер, 21-го травня для негайного опублікування.

Карпатський Лещетарський Клюб

повідомляє і запрошує своїх Членів на

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КЛЮБУ

що вудбудуться

в п'ятницю, **29-го травня 1987 р., о год. 6:30 веч.**

в приміщенні Українського Інституту Америки

2 East 79th Street, New York, N.Y. 10021

Управа КЛК

У роковини смерти священика-патріота св. п. Г. Скасков[а]

Золоте Поділля видало багато відданих працівників у Христовому Винограднику. Одним з них був о. крил. Григорій Скасків. Народився 10-го січня 1883 року в селі Гологочі, пов. Підгайці. Богословські студії закінчив у Львові, відтак оженився з Євгенією, донькою о. Івана Дурбака, пароха в Божикові, пов. Підгайці. У 1907 році Митрополит А. Шептицький висвятив його на священика і він став сотрудником у свого тестя. Від 1911 до 1922 року душпастирював у Кутківцях, був катехитом у Тернополі. Під час Першої світової війни в 1914 році російська влада ув'язнила його, коли кутковецькі москвофіли перейшли на православ'я і спровадили православного священика. Одначе після двох днів звільнили його, бо українці Кутковець і Тернополя масово протестували і домагалися звільнення.

Після революції 1917 року вернувся до Кутковець. Був членом організаційного комітету, що перевів найбільшу українську маніфестацію в Тернополі в перші роковини смерти Івана Франка 28-го травня 1917 року. Митрополит А. Шептицький нагородив його в 1918 році почесною грамотою і крилошанством за „ревне і совісне сповнювання душпастирських обов'язків в часі російської окупації". Від 1921 до 1923 року душпастирював у Княжолуці, пов. Долина, від 1923 до 1944 року був парохом Дібринова, пов. Роґатин. Скрізь працював ревно як прикладний священик-патріот, знаменитий провідник, працював у громадських, культурних і господарських організаціях. У 1944 році переїхав до Австрії, душпастирював у Ляндеку й Форальбергу. в 1948 році переїхав до Арґентини, де душпастирював в околицях Буенос Айрес. У 1952 році переїхав до Америки, осів у Дітройті, де був сотрудником у Гемтремку аж до смерти — 25-го травня 1957 року після невдалої операції. 28-го травня відбувся величавий похорон при небувалому здвизі народу.

Покійний був 50 років священиком, належав до Гетьманської Організації, був головою Контрольної комісії гетьманського руху. Вірив, що український народ відновить традиції гетьманської України.

Залишив доньку Любу, заміжню за Степана Юркова, і сина о. Богдана, жонатого зі Славою з Люжняків, внуків і правнуків.

(І. С.)

ОФІЦІЙНІ ПРЕДСТАВНИКИ американської Центральної Розвідчої Служби (Сі-Ай-Ей) інформують, що іранський диктатор у священичій рясі, аятолла Хомейні, вміщується також до внутрішніх справ З'єднаних Стейтів Америки. Стало відомим, що іранські офіційні особи обіцяли нікараґуанським сандіністам допомогу у висоті 100 й більшке міл. дол. кожного року, якщо вони знайдуть для них відповідну кількість латиноамериканських терористів, які були б згідні оперувати на території ЗСА. Виглядає, що Теґран зацікавлений створенням в ЗСА терористичної групи, яка була б готова нанести сильний удар Америці у випадку американської атаки на Іран.

Союз Українок Америки — 86-ий Відділ в Нюарку, Н. Дж.

запрошує Громадянство

на **ЗУСТРІЧ** із

МАЙКОМ ЕДВАРДСОМ — *автором статті „УКРАЇНА" в журналі* NATIONAL GEOGRAPHIC та

ТАНЕЮ Д'АВІНЙОН — *яка висвітлить прозірки.*

П'ятниця, 5-го червня 1987 р., год. 7:30 веч.

Український Народний Дім в Ірвінґтоні, Н. Дж.

140 Проспект Авеню

ПОДЯКА

Дня 13-го грудня 1986 року ми зазнали неймовірно болючу втрату, бо в той день трагічно загинув у Сеулі, Південна Корея

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, СИН, БРАТ І ШВАҐЕР

св. п.

АНДРІЙ РОМАН СТЕФАНЮК

Ми не всилі в цьому безмежному горю висловити нашу вдячність кожному зокрема і поіменно, тому цією дорогою ми дякуємо Високопреподобним Отцям за похоронні відправи, як теж щире спасибі Родині, Друзям і Знайомим за численну участь у Панахиді та похороні, за молитви, вінки, квіти, за щедрі пожертви на Богослужби і листовні та усні вислови співчуття.

Особлива моя подяка ініціяторці за створення стипендійного фонду для сина Ромка і тим, які включилися своїми щедрими пожертвами.

Велика подяка Всім, які передали нам своє тепло, близькість і приязнь, щоб облегшити нам важке горе.

Хай Всевишній винагородить Всіх Вас своїми щедрими ласками.

Дружина МАРТА зі сином РОМАНОМ

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів та Знайомих, що дня 21-го травня 1987 р. в Ню Йорку, Н. Й. заснула в Бозі Вічним Сном на 81-му році життя наша Дорога СЕСТРА, ШВАҐЕРКА та Улюблена ТЕТА

бл. п. мґр філ.

МАРІЯ РЖЕПЕЦЬКА

уроджена БОДНАР

активна членка Союзу Українок Америки, кол. голова 64-го Відділу СУА та спомагаючий член Українського Музею.

ПАНАХИДА в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку в понеділок, 25-го травня 1987 р. о год. 7:30 веч.

ПОХОРОН у вівторок, 26-го травня 1987 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра в Ню Йорку на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в South Bound Brook, N.J.

Залишила засмучених сестер:

ДАРІЮ НІМЦІВ з сином ЮРКОМ і родиною в Австралії
ОЛЕНУ ШИПРИКЕВИЧ з мужем ВОЛОДИМИРОМ і дітьми: ПЕТРОМ з дружиною ІЛЬОНОЮ та МАРТОЮ з мужем РОМАНОМ ВОЛЧУКОМ
ОКСАНУ СМОЛЬСЬКУ з синами БОГДАНОМ, АНДРІЄМ і МИРОСЛАВОМ та їхніми Родинами у Львові
ОЛЕКСАНДРУ БУЧАЦЬКУ з мужем ОМЕЛЯНОМ та синами РОМАНОМ і ОЛЕГОМ з Родиною в Австралії

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

136 Друга Авеню, Дім Українського Визвольного Фронту

ЗАПРОШУЄ НА

ОСТАННЮ ІМПРЕЗУ СЕЗОНУ 1986-87 р.

„МОЯ МАНДРІВКА ПО ІСЛЯНДІЇ"

РОЗПОВІДЬ ІЛЮСТРОВАНА ПРОЗІРКАМИ

інж. Дам'яна Ліщинського

Імпреза відбудеться

в п'ятницю, **29-го травня 1987 р., о год. 7-ій веч.**

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА, БАТЬКА І ДІДА

бл. п.

Евгена Людкевича

буде відправлена

ПАНАХИДА

в неділю, 14-го червня 1987 року після другої Служби Божої в УКЦеркві Різдва Пречистої Діви Марії в Голлівуді, Каліфорнія

Про молитви за упокій душі Покійного просить — РОДИНА

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ З ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ І ВДЯЧНІСТЮ ІНФОРМУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ПРО ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ.

Січень — квітень 1987

Щиро вітаємо достойних членів, фундаторів Фундації УВУ, відомих українських підприємців і щедрих жертводавців на українські народні, наукові і виховні цілі, **Панство Миколу і Марію Бойчук,** які зложили свою чергову княжу **пожертву в сумі 2,000.00 дол.** На **Постійний Стипендійний Фонд (ПСФ)** в їх імені при Фундації УВУ зложили **62,270.00 дол. А крім того** на інші народні цілі через Фундацію УВУ **Панство Бойчуки зложили 222 тисячі дол.**

Щиро вітаємо достойних фундаторів, меценатів, добродіїв і членів, які постійно **розбудовують свої фонди** при **Фундації УВУ,** а саме: **Надію Кравчук; Антона і Віру Шумейко; д-р. Ярослава й Ірену Моцюк; Мирославу Савчак; о. Степана і Юлію Крисалка; Івана Стельмаха; і Василя Яцейка.**

Зокрема щиро вітаємо нових членів добродіїв, а саме: **Юрія Ровенчука; Петра Стецика; д-р. Ореста Веселого; мґр. Христину Блаженко; д-р. Марію Фішер-Слиж; і Теодора й Анастазію Панчишин.**

Щиро і дружньо вітаємо нових членів Фундації в наших рядах, а саме: **Володимира Стричака; Івана Цяприну; Володимира і Ярославу Оренчук; д-р. Ярослава й Оксану Сидорак і сотні постійних і нових жертводавців на українську науку, і на стипендії для студіюючої молоді через Фундації УВУ.**

ПОДАЄМО УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ ЧЕРГОВИЙ СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФУНДАЦІЮ УВУ В АМЕРИЦІ

Бойчук, Микола і Марія $2,000.00 ($62,270.00).

По $1,000.00 дол. зложили:

о. Крисалка, Степан і Юлія (2,320.00); **д-р. Моцюк, Ярослав і Ірена (3,350.00); Панчишин, Теодор і Анастазія (1,210.00), Канада; Ровенчук, Юрій; Стецик, Петро (1,080.00); Яцейко, Василь (2,000.00).**

По 500.00 дол. зложили:

Савчак, Мирослава **(4,050.00);** Стельмах, Іван **(1,700.00);** Стричак, Володимир; Шумейко, Антін і Віра **(4,430.00);** Укр. Фед. Кред. Коопр. Самопоміч в Клівленді 300.00; мґр. Боднарук, Ярослав і проф. д-р. Наталія 250.00 **(850.00)** поправка до поперенього оголошення, де прізвище було подане Боднарчук; д-р. Глинський, Борис і Уляна 250.00.

По 200.00 дол. зложили:

мґр. Козій, Іван і Христина; Млинко, Ярослав **(750.00);** Оприско, Степан і Юрій; Петріна, Богдан і Наталка **(700.00);** Укр. Фед. Кредт. Коопр. СУМА в Йонкерс **(1,250.00);** Цеприна, Іван **(500.00);** д-р. Котик, Евген і Володимира **135.00.**

По 100.00 дол. зложили:

Беймук, Олександер; Білецький, Микола і Софія; д-р. Веселий, Орест **(1,000.00);** Блаженко, Христина **(1,105.00);** інж. Боба, Осип і Ольга; інж. Галібей, Роман і мґр. Люба; д-р. Галібей-Мадайн, Зірка; мґр. Гановський, Евген і мґр. Дарія; Гнатчук, Всеволод; Гнатчук, Володимир; д-р. Гойдиш, Володимир і Дарія; д-р. Ґалярник, Ігор і Наталія **(700.00);** д-р Дерей, Еміль **(950.00);** Дидинський, Константин і Надія; проф. Довгенко, Михайло **(800.00);** проф. Домбчевська, Анна 100.00; Каленчук, Михайло; Кобзяр, Ольга; мґр. Когут, Тарас; Кулинич, Теодор і Анна; інж. Кух, Юрій і Леся; Кух, Володимир; Мазур, Леонард і Галина; Матковський, Ярослав і Марія; Михайлів, Анна; НН Чикаґо; Новотний, Вікторія **(705.00.** Оприско, Юрій; Оренчук, Володимир і Ярослава **(585.00);** Панчук, Ярослав; д-р Піхурко, Богдан і Христина; д-р. Правак, Теодор і Олександра; д-р. Пшик, Петро **(600.00);** д-р Романків, Любомир; д-р. Сидорак, Ярослав і Оксана **(555.00);** Сотник, Филип і Марія; Славиковський, В., Строменький, Зенон і Юлія; Токарчук, Теодор, д-р Федорців, Василь, д-р Фішер, Слиж, Марія **(1,030.00),** Харкевич, Катерина, Укр Фед Кред. Коопр в Балтиморі, Мд **(750.00),** д-р Крохмалюк, Любомир і Стефанія **75.00 Канада;** Дац, Григорій **65.00.**

По 50.00 дол. зложили:

НН. Чикаґо; Артимишин, Люба, проф Богданська, Таїса і Марійка Голіната **(2,095.00).** Волошин, Олександра, д-р Галібей, Богдан і Роксоляна, Гальський, Евген, Гук, Степан; Ґураль, Василь; Держко, Евстахій і Ірена; Дзядів, Юрій і Наталія; Добуш, Тарас; Думка, Михайло, Дучинський, Володимир; Жирук, Анна; мґр Залуський, Володимир і мґр Наталія **(625.00);** Іванець, Парася, Іваницький, Степан, Канада; Іванчук, Андріян і Ліліяна; Карабан, Петро і Туула, Карваш, Стефан; дир. Кисілевський, Юрій, адвокат Клебович, Володимир; архітект Козбур, Тарас і Ксеня; Кондрин, Микола; Кравчук, Надія **(17,900.00);** Крохмалюк, Любомир і Стефанія — Канада; д-р. Крупа, Теодозій і Любомира; мґр Кульчицький-Ґут, Володимир; Лаврів, Василь і Ерна; Левицький, Роман; Мельник, Дмитро і Параскевія; Мельник, Семен **(555.00);** Овчинник, Марія; Островський, Володимир і Мирослава; Петрів, Григорій; Пилипчук, Михайло і Доріс; Пискір, Володимир і Марія; Росціщевський, Іван і Юлія; Ржепецька, Марія; Семенина, Володимир **(555.00);** інж. Семанишин, Микола і Марія; Скоп, Олександер і Софія; д-р. Смаль, Іван; Соболь, Роман і Корнель; Стебельська, Лідія; інж. Ткач, Ярослав і д-р. Олександра; Ференцевич, Юрій і Христина; д-р. Цимбала, Богдан **(705.00);** Чорний, Микола і Стефанія; мґр. Чорнобіль, Роман і Анна **(675.00);** інж. Ярмоленко, Антін **(650.00);** Ясінський, Богдан; Цвіль, Михайло і Юстина **35.00;** Іваніцка, Доллі **33.00 Канада;** Вомпель, Осип і Анна.

По 30.00 дол. зложили:

Бздир, Василь; Бурик, Петро; Вороняк, Олександер і Аліся Анна; Галій, Іван і Галина; Гробельські, Степан і Надія; Ґонзалез, Сальвадор і Люба; Кіналь, Михайло; Кравчук-Аєрс, Наталка; д-р. Палідвор, Василь і Марія; Проданюк, Галина; мґр. Савицький, Роман і Марта; д-р. Стефанівська, Люба; Шубак, Антін.

По 25.00 дол. зложили:

Бабій, Михайло і Тася; д-р. Базюк, Володимир і Джойсі; мґр. Безчонів, Володимир і Юлія; Безубяк, Іван і Анастазія; Бережницька, Оксана; Бодель, Микола; Боднарчук, Фред — Канада; д-р. Богданів, Віталій і Олександра; д-р. Богонович, Богдан; Василик, Микола й Оля; Вертипорох, Юлія **(525.00);** Вовкович, Михайло і Маріон; Волосенко, Ярема і Данута; Гайдук, Дмитро; д-р. Ганушевський, Тарас і Іванна; Ганчарик, Петро й Ірена; д-р. Гаймон, Джоннес; Голубець, Христина; Гошовський, Володимир і Леонтина; Гуда, Степан; Дацків, Іван і Стелля; Дейнека, Роман і Патриція; Дзедзик, Андрій і Ірена; Закревський, Андрій і Лідія; д-р. Іваніцкий, Мирон; Іваночко, Антоніна — Канада; Каплистий, Марія; Качанівський, Ярослав; д-р. Кіндрат, Іван; Кобзяр, Юрій і Ірена; Ковалів, Роман і Бронислава; д-р. Когут, Нестор; Козар, Павло і Наталія; Козарецький, П. — Канада; Колінко, Василь; Кондрат, Петро і Марія; Костюк, Галина **(900.00);** Костюк, Теодор і Олександра; інж. Коцибала, Святослав і Ґізеля; Климкович, Богдан; Кравець, Микола і Валентина; Легеза, Микола; д-р. Лібер, Мирослав і Марія, Луцишин, Мирослав і Тереса; Луцький, Евген і Оксана; д-р Ляшевич, Ярослав і д-р. Лідія; Марусяк, Марія **(575.00);** Марущак, Василь; Масюк, Ярослав; Мачай, Олег; Мельничук, Богдан; Мирон, Андрій і Леся Анна; д-р. МкКучан, Снігурович, Марія **(535.00);** маестро Мороз, Михайло й Ірена; о. Мудрий, Любомир; д-р. Музичка, Ярослав і Ляриса; Мулькевич, Марія; НН Філядельфія; Навроцький, Юрій і Христина; д-р Олесіюк, Андрій і Христина; Олійник, Іван і Стефанія; Онуфрейчук, Борис і Катерина; Орищак, Василь; Островська, Ірена — Канада; Ощипко, Григорій — Канада; Павлюк, Борис і Надія; Півторак, Алекс; Плюта, Іван і Христина; Притула, Василь, інж. Пришляк, Олександер і Анна; Рижий, Адам і Катерина; Рудницький-Сокіл, Марія; Савка, Роман і Ляриса, Савчин, Ірена; Савчук, Надія і Богдан; Савчук, Ярослав, Свинтух, Володимир і Марія; Серант, Василь і Анна; Сидор, Ігор і Ольга; Склепкович, Олег і Елсі; Стадник, Стефан; Сурмач, Мирон **(525.00) старший;** Тритяк, Микола; Турченюк, Богдан і Христина; Угера, Нестор; Устименко, Іван, Фединишин, Іван; Цетенко, Вячеслав; Цьолко, Іван і Стефанія, Чолкан, Р, Канада, Чомко, Іван; Чорний, Іван і Стефанія; Чорнодольський, Володимир і Стефанія; Шабельник, Микола; о. Шараневич, Еміль, Шмотолоха, Стефан і Христина; Шолюха, Марія; Штаба, Іван; Яворів, Андрій і Параня, Янович, Михайло; Ясінський, Микола; Яхно, Ольга

По 20.00 дол. зложили:

Андрушків, Софія, Бицик, Василь — Канада; Біловус, Стефан; Божик, Григорій і Тереса; Брикович, Теодозія Володимира; Вариха, Петро й Анастазія; Вареля, Ольга Воробець, Теодор і Анастазія; Грегор, Василь і Лідія; д-р. Дармограй, Петро; Заращак, Данило й Анна; Качмарська, Ірена; Комар, Стефан; Косарчин, Микола і Марія; Коцелко, Гарифрей і Софія; Кручовий, Володимир і Анастазія; Масловський, Зенон; Нагірна, Стефанія; Пайкош, Михайло і Стефанія; Пащесник, Ірена; Савчин, Евген і Зеня; Тарапацький, Михайло й Оксана; д-р. Тимкевич, Володимир; інж Турянський, Іван і Люба; Янчин, Анна.

По 15.00 дол. зложили:

Бабенко, Віктор; Бабій, Я.; Бакало, Барбара; Баланда, Евген і Софія; Балицький, Е.; Бараник, Іван; Бойко, Мирон і Муріел; Борис, Іван; Бохенський, Іван і Юлія; Боярський, Богдан і Ізидора; Бродин, Богдан; Брунтон Валюх, Анатолій і Лідія; Бук, Андрій і Катерина; Бурачевський, Ярослав і Ярослава; о. Бурак, Олександер; Бутенко Домчевська, Марія, Бучма, Евген і Елвія; Вольчук, Оксана; Варварів, Олена; Василенюк, Юрій; Вигінний, Петро і Віра; Вислоцька, Марія, Войчак, Юрій; Воляник, Степан; Гайовий, Федір і Марія; Ганушевський, Степан і Ольга; Гас, Роман; о. д-р. Гаюк, Семен, д-р. Гнатик, Микола й Ернестіне; д-р. Голіян, Михайло й Оксана; Гривняк, Дмитро і Текля; д-р. Гуцуляк, Василь і Марія; Ґалановський, Мирон і Марія; Дармохвал, Ольга, Дельקевич, Володимир і Люба; Денисенко, Іван; Деркач, Антін і Марія; Дзівак, Володимир; Єфіменко, Іван; Жилавий, Роман і Ейлін; Завійський, Микола; Іваськів, Володимир, Карпів, Петро і Люкерія; Качор, Софійка; Ковалик, Теодор і Платоніда; Колтун, Андрій і Юлія; Комар, Теодор і Марія, Кондратюк, Ольга; Копійчук, Роман і Марґарета; Кравчук, Самір і Галина; Кріса, Ольга; Корсунь, Федір; Крупіковський, Іван і Евгенія; д-р. Крупа, Роман і Софія; Куданович, Ігор; Кузьмин, Павло і Таня; Кузьмович, Степан; Кузьмович, Денис; Кулик, Теофіль і Йоанна; Кулька, Дмитро і Луіс, Лесько, Іван; Лисобей, Мирослав і Христина; Ліневич, Олександер; Лозницький, Василь і Евгенія; Мазяр, Стефан і Павліна; Майбо, Еміль; Малахов, Константин і Параска; Мандюк, Володимир; інж. Мельник, Роман і Людмила; Мельник, Йосиф і Гелена; Мельничин, Василь і Оксана; Мельничук, Аскольд; Мисишин, Григорій; Мізюр, Роман; Молодовець, андрій; Мосяк, Василь і Марія; Мурин, Юрій і Анна; Муштук, Андрій; Незнаний, Петро і Катерина; Ожґа, Мирон; Островський, Аніта; Павлюк, Володимир, Палійчук, Василь і Оксана; Петрівський, Микола; Петрущак, Ярослав; Питляр, Зиновій; Подпірка, Роксоляна; Покора, Стефан і Стефанія, Потолник, Петро і Параскевія; Поточняк, Н — Канада, Похмурський, Ярослав і Ляриса — Канада, Почтар, Людмила; Принада, Богдан; д-р Процик, Володимир і Надія; Псюк, Йосиф і Анна; Рудавський, Левко і Софія; Раковський, Мирослав і Галина; інж Раковський, Роман і Люба, Рудницький, Осип; Ружикович, Микола і Евдокія; Савка, Августин; Садлик, Михайло; Сахарук, Сергій, о Селепина, Артем і Олександра; д-р Сениця, Павло і Меланія, Сердюк, Василь і Людмила; Сірко, Еліяс; Снігур, Іван; Стадник, Іван, Стахів, Микола й Анна; Степанків, Ярослав; Стефанишин, Марія; Стефанюк, Ярослав і Ірена; д-р Стецьків, Евген і Ніля, Теребецький, Петро й Анастазія, інж Тишовницький, Михайло і інж Олена; Тустанівський, Володимир, Урбанський, Омелян і Юлія; Федак, Евген і Теодозія, Фединський, Андрій; Фессак, Борис і Евгенія; Фрайдер, Іван і Богданна; Харченко, Іван і Евгенія; Цьонка, Левко і Дженет, Черешня, Іван і Марія; Чехут, Марко і Віра; Чорний, Степан, Шафран, Евген; Шелест, Іван; Шембель, Володимир і Віра, Шкопяр, Михайло й Оля, Штанґль, Мартин і Віра, [Я]ворський, Мирослав і Йосифа, Ярмігов, Микола і Христин

По 10.00 дол. зложили:

Артимишин, Богдан і Теофіля; проф Барагура, Володимир і Марія; Баранів, Микола; Біскуп, Антін і Ірена, Борис, Ільля; Василенко, Андрій; Вачек, Степан і Катерина, Волощук, Ярослав і Елізабет, о. Ганкевич, Степан, Гасяк, Семен; Гординський, Роман і Валя; Горішний, Микола і Павліна; Гриник, Михайло і Бессі; Гірський, Петро й Ольга, Ґут, Павло й Анна; Данчевський, Теодор і Ассунна; Дац, Григорій; Демків, В.; Денус, Анатоль; Денчук, Ольга; Дециk, Віктор і Беці; Дзівак, Іван і Анна; Дитиняк, Володимир; д-р. Домашевський, Микола; Дякун, Андрій і д-р. Ґартруда; Елиів, Теодор; Елнік, Алан; Ермолович, Стефанія; Жовнір, Іванна; Журавель, Ляриса; Захарія, Василь і Юлія, Зінкевич, Осип і Надія; о. Кисілевський, Роман; Костенко, Федір; Коцибала, Святослав; Крайчик, Олександер і Марія, Крижановський, Юліян і Лідія; Кукіль, Ярослава; Кулик, Василь і Антоніна; Курчак, Микола й Ольга; Лаба, Стефанія; Лабка, Ярослав; Лесюк, Омелян; Маціканич, Данило й Анна; Мацілинський, Константин; Медик, Филип і Валентина; Мельник, Степан і Ольга; д-р. Миколаєвич, Роман; Мичковський, Юрій і Христина; Мудрий, Петро і Галина; Никончук, Ананей; Озеранік, Анна; д-р. Павлишин, Юліян і Мирослава; Пахолюк, Ігор і Бріджет; Пежанський, Михайло і Любомира; Петльований, Володимир і Джіні; Петріє, Ірена; Піґан, Іван; Роган, Марія; Романів, Б.; Садкович, Богдан і Стефанія; Сардан, Софія; Семущак, Лев і Стефанія; Сенютович, Вячеслав і Евгенія; Скробко, Олекса; Сохоцька, Люба; Старов, Симон і Олександра; Старосольська, Юліянна; Стахів, Андрій, Телешевська, Катерина; Тимчишин, Маріян; Турчиновський, Володимир і Гільдерґард; Хома, Іван; Цегельський, Юрій і Надія; о. Чировський, Андрій і Галина; Чорний, Михайло; Шатинська, Олена; Шевченко, Олексій і Люба; Шеховий, Марта; Шумилович, Тарас; Ярема, Степан і Ольга; інж. Яримович, Роман і Ірена; Ясейко, Юрій і Магдалина, Яцковський, Ярослав, Крамаренко, Петро і Марія

По 5.00 дол. зложили:

Багрей, Василь і Марія; Баланецький, Іван, Бараник, Юрій, Барицький, Микола; Винницка, Ярослава; Горошко, Андрій, Граур, Микола, Долинський, Любов, Дорощук, Марія; Дячук, Іван; Козак, Богдан; Колюбінський, В.; Коцибала, Аркадія; Куртіč, Тимотей; д-р. Лоґуш, Юрій і Діяна; Малецький, Юрій; Мелета, Марія; Насипаник, Ева; Нікпон, Андрій і Стефанія Анна; Попович, Михайло і Вікторія, д-р. Роданський, Василь; Саврук, Іван; Слюка, Степан, Сова, Михайло і Беатріс; Чапельський, Орест і Любомира, Шанта, Леся — Канада

Костюк, Олександер **2.00 дол.**

ПОЖЕРТВИ НА ЕДУКАЦІЙНИЙ ФОНД ДЛЯ БІЖЕНЦІВ

Узбяк, Августин і Уля **50.00 дол.**

Щиро дякуємо Нашим Жертводавцям, які завжди щиро відзиваються на наші заклики. **З уваги на всеукраїнську місію,** яку сповняє УВУ **вже понад 66 літ — МЕТОЮ ФУНДАЦІЇ** є створити сильні **загальні Стипендійні Фонди і цілий ряд особистих чи родинних, приватних Фондів при Фундації УВУ, з яких щорічно** тільки **відсотки** будуть вживатися на стипендії чи дослідні праці — **згідно із домовленням і волею жертводавця чи фундатора.**

За інформаціями в справі створення **СПФ, записів і тестаментів** просимо писати або дзвонити на **адресу Фундації.** Ми радо будемо служити порадами.

1986 році ФУНДАЦІЯ УВУ при ВАШІЙ ЩЕДРІЙ ДОПОМОЗІ, як і ПСФ — ФУНДАЦІЯ виплатила **140 стипендій** для українських студентів **на студії в УВУ.** Стипендії покривали оплату за навчання і кошти прожитку в українському інтернаті, (всі кошти подорожі покривають студенти самі), **фінансувала** для української молоді европейських країн курс **„Порівняльний фолкльор, українські народні пісні і бандура"; фінансувала** курси англійської мови і українознавства для **українців — біженців з Польщі на УВУ в Мюнхені; спонзорувала** шосту студійну поїздку **„Стежками Батьків по Европі".**

НА ЛІТНІЙ СЕМЕСТР 1987 р. Фундація УВУ проголосила 100 стипендій. Вже **на** сьогодні є більше зголошених потребуючих студентів. **Фундація** дальше продовжує **фінансувати.**

Всі пожертви і датки на Фундацію УВУ на різні фонди і стипендійні фонди і програми при Фундації, на діяльність студентських комітетіт при Фундації (Дахав, Монте Касіно) — можна відтягати від податку.

Чеки просимо виписувати на : UFU Foundation **та висилати на адресу Фундації УВУ.**

Ukrainian Free University Foundation, Inc.
203 Second Avenue New York, N.Y. 10003

Проф. Петро Ґой
Президент Фундації УВУ

Д-р Ярослав Моцюк
Скарбник Фундації УВУ

ВИСТУПАЮЧИ НА ПРОЦЕСІ Клявса Барбі, шефа гестапо в Ліоні, Франція, під час Другої світової війни, Мішель Кодот Гольдберг, 48-річний жид, батько якого загинув в концтаборі, розповів суддям і присутнім на судовій залі, як він 12 років тому самовільно віднайшов в Болівії К. Барбі і підготовлявся до виконання атентату на його особу. Але коли прийшов час і знайшлася відповідна нагода для виконання атентату, „я завагався, — заявив Гольдберг, — в мене не вистачило ненависти для виконання морду". Батько свідка був заарештований в Ліоні в 1943 році гестапом і висланий до концтабору в Авшвіці, де він загинув. Свідчення Гольдберга, викликало зацікавлення у присутніх на судовій залі, хоч К. Барбі, як відомо, не є присутній на процесі. Про перебіг процесу інформує його адвокат і німецькі газети, які доставляють йому до тюремної келії.

В ІНДІЇ ЗНОВУ ПОЧАЛИСЯ неспокої, цим разом між індусами і мусулманами. Спір розпочався на релігійному тлі, а коли в боротьбі мусулмани застрелили малолітнього індуського хлопця, індуси почали палити хати мусулман, нищити їхнє майно, вбивати зброєю і ножами. Досі загинуло понад 20 осіб, а понад 100 були поранені. Найбільше пошкодженою місцевістю є містечко Мірут, 40 миль на північний схід від Ню Делі. Центральний уряд вислав в неспокійні околиці скріплені відділи поліції і національну гвардію. У понеділок і у вівторок, 18-го і 19-го травня, принайменше 200 хат індусів і 150 хат мусулманів були цілковито знищені. В акції придушення неспокоїв бере участь 9,000 поліціянтів і військовиків.

ЗАКЛИК

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ Й ОКОЛИЦІ

Українці, стоїмо напередодні відзначення великої світлої події в житті Української Церкви й українського народу. Стоїмо напередодні ювілею Тисячоліття Християнства в Україні, що його дав нашим предкам наш Володимир Великий, славний князь Києва, столиці України, в 988 році.

Це неабиякий ювілей, і ми маємо його зустрічати коли безбожницька Москва, що від віків ограблювала й ограблює досі наш народ із усяких матеріяльних і духовних надбань, не вагаючися винищувати мільйони нашого люду навіть страшною голодовою смертю, вже від років готується щоб і тим разом обдурити світ і доказати, що хрищення наших предків нашим князем Володимиром Великим — це хрищення Росії, дарма, що в тому часі ще ні Москва, ні Росія взагалі не існували.

Завданням української громади в ЗСА є отже як слід підготуватися до відзначення Тисячоліття в Україні, звертаючи головну увагу на відзначення того ювілею передусім у Вашінгтоні, як столиці нашої країни, як також у Ню Йорку, як метрополії світу й осідку Об'єднаних Націй та всякого рода організацій і установ світового маштабу.

Метрополітальний Комітет Ню Йорку виготовив уже відповідний плян цього відзначення громадою Великого Ню Йорку й околиці, незалежно від льокальних святкувань у поодиноких громадах, беручи під увагу, що це відзначення мусить бути на високому рівні під організаційним, мистецьким і пропагандивним оглядом для зовнішнього, неукраїнського світу, використовуючи якнайкращі мистецькі сили та засоби масової інформації.

Це, безперечно, получене з поважними коштами, які однак не можуть нас відстрашити від реалізації наших плянів. Ми віримо, що українська громада прийде з грошовою допомогою. Тому звертаємося до вас, українці Великого Ню Йорку й усіх громад околиці, з гарячим проханням підтримати наші пляни вашими щедрими датками. У Федеральній Кредитовій Кооперативі „Самопоміч" вже відкрите окреме конто ч. 13090. Чеки треба виставляти на: „Self-Reliance Association" зі зазначенням, що це є для: „N.Y. Metropolitan Committee". Адреса кредитівки: Selfreliance (N.Y.) Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

За Президію:

д-р Іван Сєрант, касир
адв. Роман Гуглевич, голова
д-р Василь Калинович, секретар

„Волошки" виступлять в Нютоні

Нютон, Па. — Танцювальний ансамбль „Волошки" з Філядельфії та Танцювальна група повіту Бакс виступлять з програмою модерних та українських народних танків тут в Бібліотечній авдиторії коледжу повіту Бакс, при Свамп ровд, в суботу, 30-го травня ц.р., о год. 8-ій вечора, і в неділю 31-го травня, о год. 2:30 по полудні.

Танцювальна група повіту Бакс продемонструє таланти льокальних хореографів та молодих довколишніх танцюристів в програмі балету і модерних танків.

Танцювальний ансамбль „Волошки" виступить з українськими народними танками різних областей від трепетливого гопака до витонченого і стилізованого танку „Коханочка". Притаманне „Волошкам" це уміння вивести український танок в народному стилі, надаючи одначе йому класичних рухів, що стає сприємливим для різнородного глядача. Вступ на концерт 8 дол. для сеньйорів і студентів; 6.50 дол. По дальші інформації можна контактуватися з Луїзою ДеСіна (201) 945-8752 або з Євою Безушко (215) 424-3354.

Річні збори Відділу УККА в Міннесоті

Дня 29-го березня ц. р., згідно зі статутом нашого Відділу УККА Міннесоти, відбулися Річні збори УККА в приміщенні Українського Дому в Міннеаполісі.

Коротким словом голова місцевого Відділу УККА Петро Пишко привітав присутніх делегатів і гостей та попросив присутніх вшанувати пам'ять померлих наших членів хвилинною мовчанкою. Прочитав порядок нарад зборів, який був одноголосно прийнятий. Одноголосно було вибрано Президію зборів в складі: голова: Анатоль Гноєвий, секретар — Володимир Лісович.

Минулорічний протокол Загальних зборів прочитав В. Лісович. Жадних змін і поправок не внесено до протоколу, присутні прийняли його одноголосно.

У своєму змістовному звіті голова П. Пишко з'ясував діяльність Управи. У своїй праці члени Управи руководились добром і відданою працею для добра громади. Управа УККА рішила звернутись до всіх існуючих на терені Міннеаполісу й Сейнт Пол організацій, щоб спільно і величаво та в братній любові відзначити щорічні свята 22-го Січня, Т. Шевченка і Український День. Нашим делегатам в особах д-ра Володимира Анастаса і Володимира Лісовича вдалося щасливо перебороти всі розходження і вже в приязній розмові рішено спільно святкувати ці великі наші святкування. Ці конструктивні домовлення дали вислід у формі відбутих спільних і об'єднаних свят 22-го січня 1918-19 років і Т. Шевченка. У цих святкуваннях наша громада радо взяла чисельну участь. Віримо, що й дальше буде продовжуватися цей гарний почин до наслідування в дусі єдности і братерства. Рівнож підкреслив, що дуже багато до цього причинилася дружня співпраця членів Управи, за що належиться усім членам сердечна подяка, а нашому невтомному скарбникові Степанові Михайльонці спеціяльно дякували усі присутні бурхдивими оплесками.

Відтак звітував наш делегат від Управи УККА д-р В. Анастас про перебіг переговорів з представниками міннесотського Відділу УАКРади в справі спільних святкувань. Звітодавець з правдивою приємністю ствердив, що останні переговори відбувалися в приязній атмосфері. Вже можна відчути прояв згоди, з чого наші делегати були дуже вдоволені.

Культурно-освітній референт Юрій Никифорук коротко переповів про свою активну участь у всіх святкуваннях і побажав дальших успіхів для будучої Управи.

Касир (фінансовий збірщик) С. Михайльонка докладно подав усі ті суми грошей, що були вислані до централі УККА, а решта грошей Відділу знаходяться в місцевій українській кредитівці — на чековому конті 216 дол., і на щадничому 1.3000 дол.

Референт архіву УККА Василь Домбровський згадав, що є багато архівального матеріялу поміж людьми і тому треба цей матеріял зібрати та знайти для нього відповідне приміщення. Одночасно підніс, щоб члени Управи знали кожночасно про що договорюються наші делегати з противною стороною.

Після заслухання звітів голова Президії відкрив дискусію, яка проходила в позитивній і діловій атмосфері, хоч часом і проявлялися незлобні критичні завваги. Ці завваги скріпили думки і дадуть новий поштовх до нових дій.

У дискусії Дмитро Мандибур підкреслив, що в переговорах з другою стороною мусить бути поміркованість і стриманість від образливих висловів. Анатоль Гноєвий порушив справу культурної праці серед нашого членства і в тій цілі пропонував, щоб якнайчастіше відбувалися спільні сходини, на яких були б заслухані та дискутовані доповіді на культурні і політичні теми. Ця культурна праця дала б нам нагоду ближче пізнати один одного й улекшила б дальшу працю серед громади. Михайло Іваськевич запитував, чи УАКР є відділом їхньої централі і чи платять свою членську вкладку до централі. Всі дискутанти отримали всеохоплюючу відповідь і пояснення від Управи.

Голова Контрольної комісії Дмитро Мандибур ствердив, що кожний раз і своєчасно переводилась контроля діяльности поодиноких референтур УККА і з приємністю стверджено, що вся діяльність Управи була правильна і всі прилоги і рахунки касові знайдено в найкращому порядку. Зокрема подякував фінансовому збірщикові С. Михайльонці за його віддану і жертвенну працю. Був внесений внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, який було прийнято одноголосно.

Номінаційна комісія подала список кандидатів до нової Управи на діловий рік 1987-88. Присутні прийняли до відома поданий список, але в ході голосування зайшли деякі зміни і подано до складу нових осіб. Після голосування вибрано нову Управу, в такому складі: В. Лісовичих — голова, д-р В. Анастас і П. Пишко — заступники, інж. А. Гноєвий — секретар, фінансовий збірщик (касир) — С. Михайльонка, організаційний референт — Василь Моцьо; Контрольна комісія — Олександер Яцьків, Павло Бреславець і М. Іваськевич; члени Управи — Володимир Даниленко, Д. Мандибур, В. Домбровський, Павло Вітрик і Ю. Никифорук.

Збори проходили в дружній і спокійній атмосфері.

Перед закриттям зборів нововибраний, голова В. Лісович подякував усім присутнім за довір'я і вибір та закликав до дружньої праці.

ПВ

Помер д-р Л. Куптак

Українсько-Американське Товариство північної Нової Англії з сумом повідомляє, що у четвер, 2-го квітня помер голова УАТ, як рівнож довголітній активіст д-р Лукіян Купрак.

Уродився 2-го квітня 1922 року в Норвіч, Кон. Осягнув диплом з дентистики в Тафтс університеті, диплом докторський в біохемії з Брендайс університету. Служив в американській армії в часі Другої світової війни, як рівнож в Корейській війні.

Д-р Купрак був основником біологічного та медичного наукового симпозіюму в Мейні, дописував статті до різних наукових журналів. Від 1970 до 1983 року був шефом дослідного відділу у ветеранському шпиталі в Тогус, Ме.

Осип Сеньський

ЖИДІВСЬКА СПІЛЬНОТА в Туреччині, переборовши труднощі, які існували після нападу терористів на божницю в Стамбулі, у якому загинло у вересні минулого року 22 особи, знову формально відкрила сингогу. Тому, що поліція ще й досі не відкрила терористичної групи і фактично нікого суд не покарав за доконаний злочин, подія ще далі залишається гостро актуальною і до певної міри емоційною між жидами і турками.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ відкрив знову свою амбасаду в Монровії, яку Москва наказала закрити після того, як Ліберія обвинуватила совєтських дипломтів в недипломатичній, а радше шпигунській діяльності. Покищо до Монровії прибуло п'ять совєтських дипломатів, які були прийняті в міністерстві закордонних справ, де вони передали свої документи. Міністер закордонних справ Джан Бернард Бляно, використовуючи нагоду зустрічі із совєтськими представниками, закликав Совєтський Союз відкрити нову сторінку дружньої співпраці між СССР і Ліберією.

Шевченківське свято „Рідної Школи" в Дітройті

У програмі навчання українознавчого шкільництва важливу ролю відіграють виступи учнів на сцені з програмами живого слова під час влаштовування різних національних свят.

У суботу, 14-го березня ц.р., відбулося в будинку початкової школи Отців Василіян у Воррені свято в честь Тараса Шевченка, програму якого виконали учні Школи Українознавства Товариства „Рідна Школа" у присутності всіх учнів, їх батьків та рідношкільного членства. Програму свята відкрив учень 11-ої кляси Маркіян Петріна. Він розказав про життя і творчість Шевченка та про його вплив на відродження українського народу.

Мистецька частина програми почалася виступом хору учнів від першої до четвертої кляси, який виконав „О, Україно" та „Садок вишневий коло хати". Четверта і сьома кляси виконали у супроводі бандури Лесі Іваницької „Думи мої". Цю частину програми приготовила учителька Наталя Іваницька.

Діти першої кляси учительки Ірини Тарнавської виконали вірш „Поклін тобі, Тарасе. Шевченкове „Сонце заходить" виконували приготовані учителькою А. Ляш учні шостої кляси. Деклямували також учні третьої кляси учительки Світляни Площанської. Учні другої кляси, яких підготувала учителька Л. Зайців виконали вірш Ганни Черінь „Наш Тарас Шевченко". Шевченкові „Холоне серце" й „Учітеся брати мої" деклямували приготовані учителькою В. Мушинською, учні 4-ої кляси. Учителька А. Ляш підготовила учнів 7-ої кляси, які виконали „Нові роковини" Шевченка. Його поему „Іван Підкова" продеклямували учні 10-ої кляси, яких підготовила учителька мгр Х. Юзич. Вона також підготовила „Живий образ", у якому виступили учні 11-ої кляси, що репрезентували персонажі виконаних поем. Учні 8-ої кляси виступили в інсценізації, що її підготовив учитель Я. Березовський. Програма закінчилася виступом учня 11-ої кляси Романа Лося, який виконав вірш Ліни Костенко „Кобза реві", підготовила учителька Х. Юзич.

Свято закінчилося відспіванням „Заповіту" Шевченка всіми учасниками. Вкінці варто зазначити, що всі виконавці програми виголошували тексти напам'ять.

Осип Сливинський

Про мистця...

(Закінчення зі ст. 2)

Якось я мала розмову із знайомим мистцем, який хоч особисто не зустрічався з В. Цимбалом, але знав про нього в Чехії і в Америці теж. Коли я, що не розуміюся в мистецтві, запитала свого знайомого: „То ж св. п. Віктор Цимбал був дійсно видатним мистцем?" Він мені відповів: „Не тільки видатним, а значно більше — був він одним з найкращих мистців-графіків".

І напрошується питання: чому ж „забули" про цю талановиту людину?

У відповідь з'являється думка, може „єретична" — чи не тому, що покійний мистець не належав до жадної „популярної" в діяспорі партії або середовища?

Л. Дончук

Філядельфія, Па.

ПОПРАВКА

У статті „Д-рові Павлові Пундієві — 65!", поміщеній в „Свободі" за 11-го квітня ц.р., сталася помилка, яка змінює суть поданого речення. Замість слів „Не правда", якими починається стаття, має бути „То правда". — Ред.